

Пес.

Монольоґ

через

Зиг. Пшибильського.

Як я паньству оповім одну гісторію, — то зараз заплачете надімною ревними сльозами. Так! Моя гісторія дуже сумна і щира: Єсьм певний що викличе вона тут загальне співчуте. А понеже женські серця є дуже мягенькі і вразливі — для того нині звертаюсь (з уклоном) тільки до пань! Панове можете мене навіть не слухати. (Звертає ся до одної з пань). Ох! яке пані маєте мягке серце — уже сягаєте по хусточку до кишені, аби нею обтерти... (поправляє). а перепрашаю, я думав, що ви пані плачете... (нагло) бо, аби пес, найзвичайніший псисько на чотирох ногах, кундель чорний як смок, зі сліпами невинятка, міг стати ся причиною нещастя чоловіка спокійного, тихого і доброго — як я — то не до увірення.

Вона називала його “Бійо” (легковажно) “Бійо!” Чулисьте пані щось подібного? Чорний кудлай, як дві кроплі пільзненського пива подібний до медведя — і вона називає його “Бійо” (наслідуючи голос женщины). “Я вам забороняю мого песика кундльоm називати — ви не знаєте ся на расі, — уважаю, що мій Бійо не взбуджує у вас симпатії” (своїм голосом). “Противно збуджує — і еще яку! “Бійо” є псятком найделікатнішої раси — то правдивий пестій — я його дуже люблю”.